

No. 39. } 29de September 1889. { 15de Marg.

Fuglereden.

I et aabent Vindu ud mod Volden stod en varm Sommereftermiddag en skøn, raffet tolvvaars Dreng, med sine Bøger foran sig; han skulde læse i dem, men saa ud ad Vinduet istedetfor; hvem kunde holde ud at læse i den Barmen!

"Paul! vil du med til Skoven?" Igd det pludselig nede fra Gaden; det var nogle af Pauls Skolekammerater, som stod der nede og raabte op til ham.

Til Skoven! det var fristende! Men Lektierne, — som han ikke havde læst endnu? og læres maatte de, Paul brugte ikke at skulke.

"Vil I have vente en Time? saa skal jeg tage med," svarede Paul.

Saa, det var jo rigtig nok ikke saa meget morsomt, men det var ikke andet

for; Paul kunde ikke undværes paa en lystig Tur.

Det kan nok være, Paul var ivrig i Læsningen! han glemte rent Barmen, og inden Timen var forløben, kunde han alle Lektierne og kunde dem meget bedre, end naar han havde siddet i timevis og drevet over dem; det er ogsaa det dumme, man kan gjøre, saa lærer man aldrig noget ordentligt.

Saa gik det da afsted ud til den grønne Skov! der var deilig derude under de store prægtige Bøge, men for Naturens Skønhed havde Drengene ingen Sands, de søgte blot ind i det tykkeste af Skoven for at more sig med den stygge Jagt, som mange Drengene finder en ubegribelig Glæde ved: Jagten efter Fuglereder.

Paul var stadig i Spidsen, baade til at klatre op i Træerne og finde de sjældneste Næder og til bagefter, hvis

der var smaa nøgne Fugleunger i Neden, at dræbe dem og more sig over den lille Fuglemoders dødelige Angst, medens hun slagrede om den lille Nede, som hun ikke kunde forsvare.

Paul havde netop fundet en liden, yndig Vosinkerede; den lille Hun havde han ogsaa fanget, den vilde han have hjem med; men Ungerne var fjerlse og grimme, de skulde dræbes; han løftede allerede Haanden i den Hensigt, medens han lo af Vosinkerhannen, der slagrede i Ekstræk omkring ham uden at kunne værg sine smaa; men idetsamme solte Paul sig greben i Armen, og en Barnestemme udbrød:

"Sy, du onde, stemme Dreng!"

Paul saa forbausset ned; der stod en fød liden Pige paa 4—5 Aar; hendes store, mørke Dine lynede, og hendes Rinder blussede af Røde.

"Hvis du rører de smaa Fugle, saa faar du med Minna at bestille," spøjede hun til, idet hun satte begge de smaa, buttede Hænder i Siden og saa ndfordrende paa Paul.

Men nu blev Paul rigtig ond.

"Tror du, jeg lader mig slæ af saadan en liden Kotte som dig?" sagde han; "nu skal de netop dø." Og han kastede Neden paa Jorden, greb lynsnart en Sten, og inden Barnet kunde se, hvad han havde for, laa alle de smaa Fugleunger knuste under Stenen. Den lille stod et Dieblif ganske ubevægelig, saa løb hun hen og løftede Stenen op, og da hun saa, at Ungerne var døde, skjulte hun Ansigtet i de smaa Hænder og sagde grædende:

"Stakkels smaabitte Fugleunger! Stakkels, stakkels lille Fuglemoder!"

Paul blev lidt skamfuld over sin Bedrift, gif hen til den lille Pige og sagde, at hun maatte ikke være vred paa ham, men holde op at græde; der var jo da ingen Ulykke skeet.

"Jo, det er en Ulykke, og Minna er meget vred paa dig, og det er Vorherre ogsaa!" sagde den lille og saa paa ham med sine store, alvorlige Dine.

"Vorherre! hvad bryder han sig om nogle Fugleunger?" sagde Paul foragtelig.

"Jo, han bryder sig om alle Dyr!" paastod Minna bestemt, "og han bliver vred paa alle dem, der er onde mod Dyrene; det siger Fader."

"Minna! Minna! hvor er du?" lod en alvorlig Stemme, og en hoi Herre kom tilshue mellem Træerne.

Barnet begyndte strax at løbe hen imod ham, men standsede pludselig, vendte sig mod Paul og sagde halv bønlig, halv truende:

"Gjør saa ikke mere de smaa Fugle Fortræd, hører du!"

Og affled sløi hun, lige i Armene paa sin Fader, som øiensynlig havde været bange for sin lille Pige.

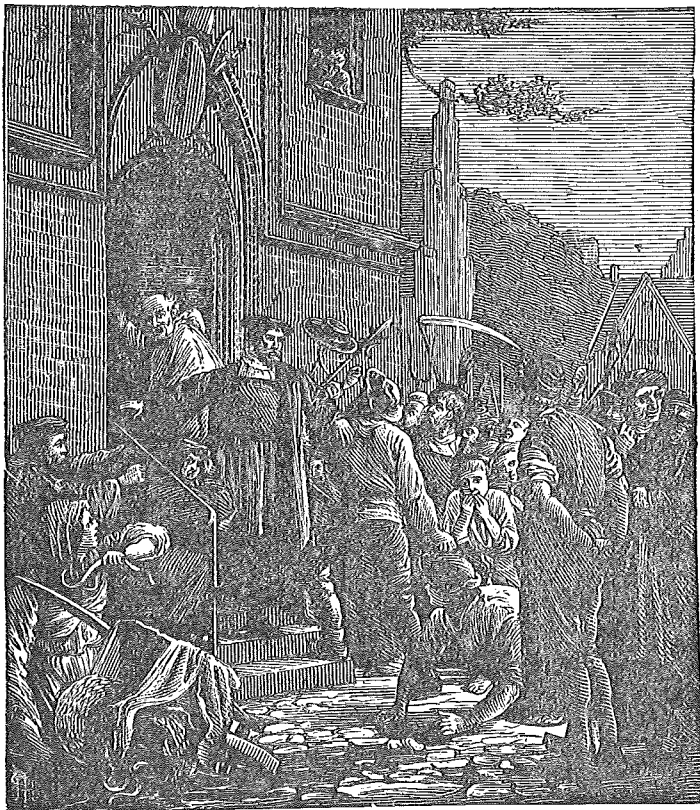
Paul stod og saa efter hende, baade skamfuld og vred.

"Naa, Paul! har den lille Unge gjort dig til et Hængehoved?" raabte hans Kammerater spottende.

Nei, et Hængehoved, det var det, Paul sidst vilde være, og nu fortsatte han Jagten paa Trods, vilbere og mere ondskabsfuldt end nogenfinde, uagtet det stadig klang i hans Dre: "Stakkels smaa Fugleunger! Stakkels, stakkels lille Fuglemoder!"

(Fortf. paa Side 156).

Hans Tausen forsvarev Biskop Ronnow.

Ovenstaaende Billede er en Gjen-
 givelse af Professor Carl Blochs be-
 rømte Maleri: "Hans Tausen for-
 svarer Biskop Ronnow mod Pøbelen."
 Hans Tausen studerede hos Martin
 Luther i Wittenberg og begyndte tid-
 lig at indføre Reformationen i Dan-
 mark. Han talte Guds Ord igjen
 for Folket, og det i Folkets Maal og
 skrev danske Salmer. Den katholske
 Geistlighed var rasende imod ham og
 søgte flere Gange at gribe ham.
 Omstøder fik man uddirkt, at han

skulde forvises fra Sjælland; men
 Kjøbenhavns Borgere truede Bispen
 og Prester med saa mange Ulykker,
 hvis saa stede, at man ikke turde an-
 det end lade ham blive. Billedet
 viser, hvorledes Sjællands Biskop,
 Joachim Ronnow, angribes af Pøbelen,
 saa han maa søge Skjul i et Hus;
 men hvorledes ogsaa Hans Tausen
 stiller sig op til hans Forsvar og
 taler Mængden tilrette.

Fem og tyve Aar er forløbne siden den Dag. Paul er bleven en dygtig og anseet Mand; lykkelig gift og Fader til fem sunde, deilige Børn. Hans unge Hustru, hvis mørke Dine lyser af Kjærlighed, naar hun ser paa ham, er ingen anden end den lille Minna fra Skoven, lige saa rede nu som altid til at kæmpe for, hvad hun anser for Sandhed og Ret.

Paul har ikke glemt Fuglerebejagten, men han ler kun deraf og betragter det som Drengestreger, han kan slet ikke gaa ind paa sin Hustrus Tanker derom. Naar Paul taler saadan, formorkes Minnas ellers saa glade Dine, og hun gribes af en uforklarlig Angst.

Saa blev Pauls Børn syge af Skarlagensfeber, de blev daarligeres Dag for Dag, Lægen saa meget alvorlig ud. En Aften traal han Paul tilside og bad ham forberede sin Hustru paa, at det snart vilde være forbi med den ældste Dreng, og at de andre var meget farligt syge.

"Kan de ikke komme sig? Skal vi miste dem alle?" spurgte Paul fortvilet.

Lægen traal paa Skuldrene: "Miraklernes Tid er desværre forbi," svarede han, "min Kunst formaar intet her!"

Paul var ude af sig selv af Fortvilelse. Hvorfor, hvorfor skulde han dog rammes saa haardt? Da klang det pludselig i hans Ore: "Gud er vred paa alle dem, der gjør Dyrene Fortræd!" og den lille Scene fra Skoven stod pludselig levende for hans Blik, men nu saa han den i et andet Lys end før. Nu forstod han de smaa Bosinkers Angst for deres Unger; var

han ikke selv nu ligesaa hjælpeløs, som den stakkels lille Fuglefader, der slagrede i Skraal omkring Voldsmanden?

Og den Gjerning og hundrede lignende havde han leet af og betragtet som Drengestreger, men det var ikke Drengestreger, det var Ubarmhertighed og Ondskab. Og nu vilde Gud, den Gud, som han aldrig brod sig om at tænke paa, vise ham, at gjemt er ikke glemt, handle mod ham, som han havde handlet mod Fuglene.

Hans Blik faldt paa hans Hustru, hun knælede ned ved Sønnens Seng i brændende Bøn. Kunde han ikke ogsaa bede til Gud, bede ham om Tilgivelse for sin Synd og om Helbredelse for sine Børn; det var ikke forsilde endnu, Gud var jo dog Herre over Sygdom og Død! Paul knælede ned ved Siden af sin Hustru, ydmyggede sig for Gud og bad saa inderligt om, at de dog maatte beholde sine Børn; og da han havde endt sin Bøn, folte han en Fred og Glæde i sit Hjerte, som aldrig før, folte, at hvordan det end gif, saa skete kun det bedste.

Da Lægen kom om Morgenen og havde undersøgt Børnernes Tilstand, studsede han og udbrod: "Men hvad i al Verden er her foregaaet! da jeg gif herfra i Aftes, vidste jeg, at alt Haab var ude, og nu tror jeg, alle Børnene kommer sig."

Paul saa paa Minna med et straalende Ansigt. De to vidste, hvad der var foregaaet, og at Miraklernes Tid ikke var forbi. E. P.

Entered at the post office Minneapolis, Minn., as second-class matter.

"Fæbrelandet og Emigrantens" Trykkeri, Minneapolis, Minn.